

Roselles, Albocàsser, jp, maig de 2017

Passen. Passen. Passen. Salms fa avui 15 anys. Des d'aquell primer i agosarat [apunt del 2002](#) fins al darrer, [Lontano](#), en aquest blog he practicat la prosa dietarística, la ressenya d'anàlisi de situacions polítiques i socioeconòmiques, notes literàries... Sempre, en tot cas, ben guarnit de poesia, meua, traduïda o videografiada. Salms va néixer amb el *boom* dels blogs i va resistir la *bomba nuclear* que suposà l'aparició de les xarxes socials, que van deteriorar certa *cultura blogaire* i van modificar, volguera jo o no, l'ús que aquest menestral feia del blog. Sí, abans hi escrivia amb més regularitat i ara ho faig ocasionalment, però també és cert que les xarxes socials han desvirtuat -si no pervertit- els temps, les conductes i els formats en l'art de l'escriptura periòdica creativa a Internet, cosa que no ve ara al cas discutir. Sense aquestes xarxes, potser tampoc no haurien nascut -no en aquest format, almenys- les meues [Piulades al vol](#). Siga com siga, no vull allargar-me tant, perquè jo només volia escriure un petit apunt per celebrar l'aniversari. I he pensat que la millor manera de fer-ho és recordant un videopoema produït al llarg d'una de les meues etapes més creatives i actives al blog i a la Xarxa. Es tracta de «Passen», un poema recollit més tard al meu darrer llibre, [Nectari](#), amb el títol de «Passionera».

Per últim, dir que, segurament, el millor que m'ha passat amb *Salms* és haver conegut persones molt interessants, creatives i sensibles, amb algunes de les quals he fet després molt bona i duradora amistat. No pronunciaré ara noms perquè la llista no és curta i no me'n voldria deixar cap. D'exemple, en ressenyaré el darrer: la Marta Vilardaga ha ideat [Contorsions](#), una sèrie de poemes -amb recitat de l'autora- a manera de diàleg líric amb alguns dels videopoemes que vaig produir per al llibre [Preguntes](#). Un goig. Al seu blog, [Amagatall de lletres](#), podeu escoltar les *contorsions*: «*Quanta vida s'emporta una altra vida quan els ulls són entregats*».